

Biuletyn Podatkowy

Szanowni Państwo,

W listopadowym Biuletynie poruszamy następujące zagadnienia:

- Zwrot kosztów wyżywienia zamiast wypłaty diety z tytułu delegacji może stanowić przychód do opodatkowania
- Orzeczenie NSA z dnia 30 września 2014 roku w sprawie przychodu z nieodpłatnych świadczeń
- Interpretacja ogólna Ministra Finansów w sprawie kosztów poczęstunku dla kontrahentów
- Poczęstunek przy omawianiu współpracy z kontrahentem stanowić powinien koszt uzyskania przychodów w opinii Dyrektora Izby Skarbowej
- Umorzenie udziałów bez wynagrodzenia neutralne podatkowo
- Ograniczone prawo odliczenia podatku VAT od zakupów związanych z eksploatacją samochodów garażowanych w miejscu zamieszkania pracownika
- Możliwość oszacowania podstawy naliczenia VAT przy odprzedaży towarów i usług pracownikom
- Stoiska wystawiennicze a miejsce świadczenia usług - orzeczenia WSA

Wierzmy, że zaprezentowane informacje, stanowiska organów podatkowych oraz powołane orzeczenia okażą się dla Państwa pomocne, a być może przyczynią się do lepszego podatkowego rozliczenia transakcji. Pozostajemy do Państwa dyspozycji w razie potrzeby szerszego omówienia zasygnalizowanych zagadnień.

*W imieniu Spółki MBSP
Magdalena Bednarek – Sieradzka*

A: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB FIZYCZNYCH (PDOF)

ZWROT KOSZTÓW ZAMIAST DIETY MOŻE SKUTKOWAĆ PRZYCHODEM

W interpretacji IPPB2/415-45/14-4/MK z dnia 6 maja 2014 roku Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie odniósł się do kwestii możliwości zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych zwrotu przez pracodawcę kosztów wyżywienia pracowników w trakcie podróży służbowej krajowej i zagranicznej. Nasze doświadczenia wskazują, że dużo przedsiębiorstw rezygnuje z wypłaty diety na rzecz pokrycia w całości kosztów wyżywienia pracownika w delegacji. Warto więc przypomnieć stanowisko organów podatkowych. „(...) Obowiązujące u danego pracodawcy spoza sfery budżetowej regulacje dotyczące wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikom odbywającym podróż służbową mogą przewidywać bardziej korzystne warunki przyznawania świadczeń z tego tytułu, niż wynikające z przepisów Ministra Pracy i Polityki Społecznej wydanych na podstawie art. 775 § 2 ustawy - Kodeks pracy. W takiej sytuacji pracownik jest uprawniony do otrzymania zwrotu poniesionych przez siebie wydatków na warunkach określonych w regulacjach zakładowych, bądź określonych w umowie o pracę, jednakże ze zwolnienia od podatku na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych korzysta wyłącznie wartość tej części otrzymanych przez pracownika świadczeń na pokrycie kosztów wyżywienia w podróży bez względu na formę tego świadczenia (zaliczka, karta służbowa czy też zwrot wydatków), która nie przekroczy wysokości diety z tytułu podróży służbowej, czyli obecnie w przypadku podróży krajowych 30 zł za dobę podróży, odpowiednio w przypadku podróży zagranicznej w wysokości diety za dobę podróży służbowych obowiązującej dla docelowego państwa podróży. Ponadto należy podkreślić, że rezygnacja przez pracodawcę z wypłacania diety na rzecz finansowania kosztów wyżywienia nie oznacza, że w takiej sytuacji zwolnienie z art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. a ustawy nie obejmuje limitu dla należności związanych z wyżywieniem pracownika podczas podróży służbowej, bowiem należności te również korzystają ze zwolnienia do wysokości określonego limitu.(...)”.

ORZECZENIE NSA W SPRAWIE NIEODPŁATNYCH ŚWIADCZEŃ

Ważne orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 2014 roku w kwestii opodatkowania, jako przychodu ze stosunku pracy, innych nieodpłatnych świadczeń. Jak czytamy w uzasadnieniu wyroku: (...) W stanie faktycznym (...) trafnie przyjął zatem WSA w Gdańsku, że w przypadku, gdy wartości świadczeń nieodpłatnych nie można przyporządkować do świadczeń uzyskiwanych przez konkretnego pracownika - bez względu na to, czy skorzystał on z poczęstunku czy też nie (ewentualnie w jakim zakresie to nastąpiło), brak jest podstaw do ustalenia przychodu z tytułu świadczeń nieodpłatnych w związku z organizacją przez pracodawcę imprez integracyjnych. W takiej bowiem sytuacji nie można stwierdzić, czy pracownik w rzeczywistości otrzymał określone świadczenie i jaka jest jego wartość. Przychód nie może bowiem zostać hipotetycznie przypisany podatnikowi, (...) Okoliczności stanu faktycznego zawarte we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji wyraźnie wskazują na brak możliwości przypisania konkretnemu pracownikowi skonkretyzowanej wartości świadczenia jakie otrzymał, czego konsekwencją – przy zaaprobowaniu stanowiska wnoszącego skargę kasacyjną - mogłoby być opodatkowanie wartości świadczeń

które przez podatnika nie zostały otrzymane. Sednem natomiast podatków dochodowych jest opodatkowanie skonkretyzowanego przysporzenia, a nie potencjalnej możliwości jego uzyskania. Reguła ta zwłaszcza dotyczy uzyskanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń, w odniesieniu do których ustawodawca w sposób jednoznaczny posłużył się zwrotem "otrzymane". Użyty w art. 11 ust. 1 u.p.d.o.f. w odniesieniu do świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń zwrot "wartość otrzymanych", odnosi się zarówno do samego faktu uzyskania takiego świadczenia, jak i jego wielkości (wartości). (...) W tym przypadku w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego określenie w sposób czysto hipotetyczny, zakładający w równym zakresie korzystanie z darmowego poczęstunku przez wszystkich uprawnionych pracowników spółki stoi w sprzeczności z wynikającą z art. 217 Konstytucji RP zasadą określania wszystkich elementów konstrukcyjnych podatku w ustawie. Jeśli pracodawca nakazuje określenie wartości nieodpłatnego świadczenia dla celu ustalenia przychodu według ceny jego zakupu (czyli zgodnie z tą ceną), to niedopuszczalne jest ustalanie tej wartości w inny sposób. Jeżeli ceny takiej nie da się ustalić w odniesieniu do pracowników korzystających z tego rodzaju świadczeń (otrzymujących nieodpłatne świadczenie), to brak jest podstawy do uwzględnienia w podstawie opodatkowania przychodu ze stosunku pracy w odniesieniu do tych pracowników. Należało zatem uznać, że Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej wykładni art. 12 ust 1 i 3 w zw. z art. 11 ust 1-2a u.p.d.o.f. i prawidłowo zastosował wskazane przepisy do stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy. Słusznie uznał, że nieodpłatne świadczenie (poczęstunek w ramach imprezy integracyjnej) dokonywane przez spółkę na rzecz pracowników, w sytuacji kiedy nie można ustalić, którzy pracownicy i w jakim zakresie korzystali z tego świadczenia, nie powoduje powstania obowiązku podatkowego po stronie pracownika. Skoro w stanie faktycznym ujętym we wniosku nie jest możliwe obliczenie wartości świadczenia według metod określonych w art. 12 ust 1 i 3 w zw. z art. 11 ust 1-2a u.p.d.o.f., to wobec tego nie można pracownikowi przypisać przychodu podlegającego opodatkowaniu. Ponadto podkreślić należy, że otrzymanie nieodpłatnego świadczenia musi dotyczyć konkretnego pracownika, gdyż zgodnie z art. 3 ust. 1 u.p.d.o.f. podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych jest osoba fizyczna, a nie grupa osób.6.3. Nie powinno też budzić wątpliwości, że organ wydając interpretację powinien także uwzględnić orzecznictwo, co wynika z treści art. 14e § 1 o.p. W myśl tego przepisu minister właściwy do spraw finansów publicznych, może bowiem z urzędu zmienić wydaną interpretację ogólną lub indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, w szczególności między innymi z orzecznictwem sądów i Trybunału Konstytucyjnego. Doszło zatem do naruszenia art. 121 § 1 o.p. z mocy odesłania art. 14h w zw. z art. 14a § 1, art. 14c § 1 i 2 o.p. poprzez wydanie interpretacji bez odniesienia się do wskazywanego przez spółkę stanowiska prezentowanego przez sądy.”

Obiektywne kryterium wystąpienia po stronie pracownika przysporzenia majątkowego (korzyści) nie jest spełnione, gdy pracodawca proponuje pracownikom udział w spotkaniach integracyjnych czy szkoleniowych, choćby organizowanych poza miejscem pracy (imprezy wyjazdowe). W tym przypadku nawet jeśli pracownik uczestniczy w spotkaniu (konferencji, szkoleniu) dobrowolnie, po jego stronie nie pojawia się korzyść, choćby w postaci "zaoszczędzenia wydatku".

B: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB PRAWNYCH (PDOP)

NIE KAŻDY POSIŁEK REPREZENTACJA—OGÓLNA INTERPRETACJA

Warto przypomnieć o interpretacji ogólnej Ministra Finansów odnoszącej się do kwestii kosztów reprezentacji. W dokumencie tym organ podatkowy odniósł się do rozbieżnych interpretacji przepisów dokonywanych przez sądy i organy podatkowe wskazując co następuje: „(...) Występujące rozbieżności w orzeczeniach sądów administracyjnych w zakresie kosztów reprezentacji wykluczonych z kosztów uzyskania przychodów znalazły swoje podsumowanie w wydanym, w składzie siedmiu sędziów, wyroku NSA z dnia 17 czerwca 2013 r., sygn. akt II FSK 702/11. Jakkolwiek NSA w wyroku tym podkreślił potrzebę indywidualnej oceny stanu faktycznego konkretnej sprawy dotyczącej kwalifikowania kosztów (wydatków) jako kosztów reprezentacji analiza tego orzeczenia pozwala na wysunięcie poniżej wskazanych też o charakterze ogólnym, które powinny być pomocne przy wykładni przepisów art. 16 ust. 1 pkt 28 updog i art. 23 ust. 1 pkt 23 updog. Z wyroku tego wynika zatem, iż:

Wymienienie w przepisach podatkowych jako przykładowych kosztów reprezentacji wydatków na usługi gastronomiczne, zakup żywności oraz napojów, w tym alkoholowych, nie oznacza, iż wydatki tego rodzaju zawsze muszą zostać wyłączone z kosztów uzyskania przychodów. Kwalifikacja każdego przypadku powinna być odrębna, pod kątem warunków i okoliczności uzasadniających poniesienie takich wydatków.

Dla kwalifikacji danych wydatków jako wydatków na reprezentację wykluczonych z kosztów uzyskania przychodów nie jest istotne miejsce podawania poczęstunków, świadczenia usług gastronomicznych etc. tj. nie bierze się pod uwagę tego, czy poczęstunki odbywają się w siedzibie firmy, czy też poza nią. Dla oceny takich wydatków nie są także istotne takie cechy jak wystawność, wytworność, okazałość poczęstunków. Nie ma bowiem możliwości skonstruowania miernika dla określenia poziomu wystawności, wytworności, okazałości czy przepychu jednakowego dla wszystkich podmiotów gospodarczych. Za wydatki na zakup żywności, napojów i usług gastronomicznych, wyłączone z kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 28 updog i art. 23 ust. 1 pkt 23 updog należy uznać te, których wyłącznym bądź dominującym celem jest stworzenie pewnego wizerunku podatnika, stworzenie dobrego obrazu jego firmy, czy działalności, wykreowanie pozytywnych relacji z uczestnikami takich spotkań. / Każda sprawa powinna być przedmiotem odrębnej oceny pod kątem okoliczności w jakich doszło do poniesienia omawianych wydatków. Poniesione wydatki na zakup żywności, napojów i usług gastronomicznych powinny spełniać wymogi przepisów art. 15 ust. 1 updog lub art. 22 ust. 1 updog, czyli być poniesionymi w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów. Nie pozostają zatem w jakimkolwiek związku z przychodami podatnika wydatki np. na „obiady dla rodziny”, „fundowane przyjęcia dla znajomych”, „na usługi rozrywkowe”. Tego rodzaju, przykładowo podane wydatki, nie mieszczące się w kategorii kosztów uzyskania przychodów, nie mogą być w ogóle rozważane w kontekście wyłączeń z art. 16 ust. 1 pkt 28 updog i art. 23 ust. 1 pkt 23 updog.

Reasumując, należy stwierdzić, że analiza też wyroku NSA z dnia 17 czerwca 2013 r., sygn. akt II FSK 702/11 prowadzi do wniosku, iż **nie podlegają wykluczeniu z kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 28 updog i art. 23 ust. 1 pkt 23 updog ponoszone przez podatników wydatki na drobne poczęstunki (np. ciastka, paluszki, kanapki), napoje (np. kawa, herbata, woda mineralna, soki), a także posiłki (np. obiady, lunche), niezależnie od miejsca ich podawania (w siedzibie podatnika, czy też poza nią), podawane podczas prowadzenia rozmów z kontrahentami, inwestorami, wykonawcami etc. dotyczących zakresu prowadzonej przez podatników działalności gospodarczej.”**

POSIŁEK KOSZTEM—W OPINII DYREKTORA BYDGOSKIEJ IZBY

.Na pytanie, czy wydatki ponoszone na usługi gastronomiczne podczas spotkań, na których omawiane są sprawy związane z monitorowaniem badań klinicznych będą stanowiły koszt uzyskania przychodu odpowiedział w październikowej interpretacji indywidualnej ITPB1/415-825/14/AK Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy udzielił odpowiedzi twierdzącej. Uznał, że skoro, „(...) spotkania z kontrahentami nie mają charakteru szczególnie uroczystego, wytwornego czy okazałego, a ich celem nie jest imponowanie kontrahentom wystawnością. Celem spotkań jest omówienie kwestii związanych z monitorowaniem badań klinicznych w warunkach, które zwykle towarzyszą takim rozmowom. (...) W konsekwencji, wydatki takie mogą stanowić koszty uzyskania przychodów(...)”.

CZYN SZ NAJMU POZA „KILOMETRÓWKĄ”

W interpretacji ITPB3/423-329/14/KK (z września 2014 roku) Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy potwierdził, że ograniczenia wynikające z art. 16 ust. 1 pkt 51 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych nie dotyczą czynszu płaconego z tytułu najmu samochodu. Tym samym organ podatkowy przyjął linię interpretacyjną sądów administracyjnych, które wielokrotnie wskazywały, że czynsz najmu nie mieszcząc się „kosztach używania” samochodów osobowych powinna zostać rozliczona jako koszt uzyskania przychodów na zasadzie ukształtowanej art. 15 ust. 1 ustawy o CIT. Czynsz najmu samochodu jest kosztem ponoszonym w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów nie mieści się w kategorii wydatków, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 51 u.p.d.o.p. i konsekwentnie może być zaliczony do kosztów uzyskania przychodów na zasadach określonych w art. 15 ust. 1 tej ustawy.

UMORZENIE UDZIAŁÓW NEUTRALNE PODATKOWO

Umorzenie udziałów należących do wspólnika w trybie art. 199 § 3 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych, a więc bez wynagrodzenia za zgodą wspólnika, przy jednoczesnym obniżeniu kapitału zakładowego i przekazaniu całej kwoty obniżonego kapitału na utworzony fundusz celowy - fundusz z umorzenia udziałów własnych bez wynagrodzenia lub fundusz rezerwowy, nie powoduje po stronie spółki, której udziały są umarzone, żadnych konsekwencji podatkowych. Takie stanowisko zostało potwierdzone interpretacją Dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi (IPTPB3/423-221/14-2/GG).

W wyniku umorzenia udziałów bez wynagrodzenia, nie powstanie przychód w rozumieniu ustawy o CIT, a tym samym pozostanie ono bez wpływu na dochód podlegający opodatkowaniu tym podatkiem.

C: PODATEK OD TOWARÓW I USŁUG (VAT)

OGRANICZONE PRAWO ODLICZENIA VAT OD KOSZTÓW EKSPLOATACYJNYCH

W najnowszej interpretacji indywidualnej, ILPP2/443-734/14-4/MR z października bieżącego roku Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu odniósł się do kwestii odliczenia podatku naliczonego od wydatków eksploatacyjnych i paliwa dotyczących pojazdów służbowych, kwalifikowanych przez Spółkę jako pojazdy wykorzystywane wyłącznie do działalności gospodarczej. W stanie faktycznym zapisano, że „w związku z wymaganą dyspozycyjnością pracowników, związaną z zajmowanymi stanowiskami oraz obowiązkiem zabezpieczenia mienia przed zniszczeniem/kradzieżą, Spółka nakłada na pracowników obowiązek garażowania/parkowania samochodów służbowych w ich miejscach zamieszkania lub pobytu (np. w sytuacji delegowania pracownika do innej miejscowości w celu wykonywania tam obowiązków służbowych). Takie zasady garażowania/parkowania mają na celu zapewnienie mobilności pracowników oraz oszczędność czasową w dotarciu do miejsc wykonywania obowiązków służbowych. W konsekwencji, pojazdy służbowe są wykorzystywane do przemieszczania się pracowników pomiędzy miejscem wykonywania obowiązków służbowych, a miejscem parkowania samochodu służbowego w adresie siedziby Spółki lub w miejscach prowadzenia działalności gospodarczej.”

Wątpliwości Spółki dotyczą kwestii ustalenia, czy przysługuje jej prawo do odliczenia w pełnej wysokości podatku od towarów i usług od wydatków eksploatacyjnych oraz zakupu paliwa, dotyczących pojazdów służbowych, kwalifikowanych przez Spółkę jako pojazdy o których mowa w art. 86a ust. 4 pkt 1 ustawy o VAT, tj. pojazdy wykorzystywane wyłącznie do działalności gospodarczej (przy zastrzeżeniu prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu służbowego), wykorzystywanych także w celu dojazdu z miejsca garażowania/parkowania samochodów służbowych do miejsca wykonywania obowiązków służbowych i z powrotem.

Organ podatkowy uznał jednak, że w takim stanie faktycznym pełne prawo odliczenia podatku VAT nie przysługuje. Organ podatkowy argumentuje swój pogląd następująco: „(...) proponowane przez Spółkę rozwiązanie – udostępnienie samochodów służbowych w celu dojazdu z miejsca zamieszkania do pracy i odwrotnie lub z miejsca pobytu (np. w sytuacji delegowania pracownika do innej miejscowości w celu wykonywania tam obowiązków służbowych) wraz z zapewnieniem miejsca parkowania samochodu – przede wszystkim sprzyja wygodzie pracownika, który nie musi we własnym zakresie organizować sobie środka transportu do pracy. Należy zatem stwierdzić, że dojazd pracownika do pracy nie ma związku z działalnością gospodarczą pracodawcy. Zapewnienie ułatwienia w tym zakresie ze strony pracodawcy realizuje cel prywatny pracownika, nie zaś gospodarczy pracodawcy. (...) tym samym zaspakaja w pierwszym rzędzie potrzeby prywatne pracownika, gdyż to pracownik bez względu na odległość od miejsca pracy, ma zadbać o to w jaki sposób „dostanie się” na ustaloną z pracodawcą godzinę. Pracodawca nie ma obowiązku zapewnienia pracownikowi transportu z pracy i do pracy. Jeżeli jednak dobrowolnie ułatwiał dotarcie z miejsca pracy do miejsca zamieszkania (i odwrotnie), poprzez przekazanie samochodu służbowego do wykorzystania w tym celu, niewątpliwie mamy wówczas do czynienia ze świadczeniem na rzecz pracownika. Ponieważ określenie sposobu, w jaki pracownik stawia się do pracy nie należy do sfery zainteresowań i obowiązków pracodawcy (jest to prywatna sprawa pracownika), to przekazanie samochodu na ten cel zaspokaja osobiste potrzeby pracownika (jest udogodnieniem dla pracownika, który nie musi we własnym zakresie organizować sobie środka transportu do/z pracy).”

ORGAN PODATKOWY MOŻE OSZACOWAĆ PODSTAWĘ NALICZENIA VAT

Pismem z dnia 18 września 2014 roku, PT8/033/86/539/PSG/14/RD84700, Ministerstwo Finansów dokonało zmiany indywidualnej interpretacji z dnia 21 maja 2014 r. Nr ILPP2/443-183/14-4/MR, wydanej przez Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu. Ministerstwo Finansów uznało tym samym, że art. 32 ustawy o podatku od towarów i usług, przewidujący możliwość określenia podstawy opodatkowania przez organy podatkowe zgodnie z wartością rynkową świadczeń, będzie miał zastosowanie do świadczeń odsprzedawanych przez spółkę swoim pracownikom i zleceniobiorcom po niższych cenach. Ministerstwo Finansów uznało, że w sytuacji gdy pracodawca dokonuje na rzecz pracowników/zleceniobiorców sprzedaży świadczeń po cenach niższych niż ceny rynkowe, to w sprawie znajdzie zastosowanie - w zależności od sytuacji - art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT (w przypadku dostawy towarów lub świadczenia usług opodatkowanych) albo art. 32 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT (w przypadku dostawy towarów lub świadczenia usług zwolnionych z podatku), gdyż zostaną spełnione łącznie wszystkie przesłanki określone w tych przepisach.

W przypadku gdy między nabywcą a dokonującym dostawy towarów lub usługodawcą istnieje związek, o którym mowa w ust. 2 art. 32 ustawy o VAT, oraz w przypadku gdy wynagrodzenie jest niższe od wartości rynkowej organ podatkowy może określić podstawę opodatkowania zgodnie z wartością rynkową..

STOISKA WYSTAWIENNICZE W ORZECZENIACH WSA

W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 8 stycznia 2013 roku (I SA/Wr 1419/12), czytamy, że „sama usługa najmu powierzchni wystawienniczej nie jest nie tylko celem samym w sobie, lecz nawet nie jest zasadniczym celem dla nabywcy bowiem stanowi tylko jeden z etapów szerszej usługi umożliwiającej wzięcie udziału w targach (usługi kompleksowej), a zatem nie znajdzie zastosowania przepis art. 28e u.p.t.u.”. Podobnie brzmi sentencja orzeczenia WSA w Poznaniu z dnia 24 lipca 2012 roku (I SA/Po 372/12), w myśl której: „usługa polegająca na wynajmie powierzchni wystawienniczej wraz z usługami uzupełniającymi, jak montaż i demontaż stoiska, dostawa mediów nie powinna być klasyfikowana, na gruncie ustawy, jako usługa związana z nieruchomością, dotyczy bowiem świadczenia usługi użytkowania i używania nieruchomości. Skoro w sprawie nie będzie dochodzić do wynajmu samej powierzchni wystawienniczej, która mogłaby być kwalifikowana jako usługa związana z nieruchomością, lecz do organizacji targów - wobec tego nie będzie dochodzić także do używania czy użytkowania nieruchomości.”

DANE DO KONTAKTU

Magdalena Bednarek-Sieradzka
Doradca podatkowy
Nr wpisu: 09760
tel. +48 (22) 830 96 00
+48 513 008 582
magdalena.bednarek-sieradzka@mbsp.pl

Informacje o spółce :

MBSP Sp. z o.o.
SPÓŁKA DORADZTWA PODATKOWEGO
e-mail: mbsp@mbsp.pl

ul. Chałubińskiego 8,
00-613 Warszawa
Kapitał zakładowy 40.000,-złotych

NIP 7010191809
REGON 141936420

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy
KRS 0000333055

Niniejszy Biuletyn ma charakter wyłącznie informacyjny i nie stanowi porady prawnej, konsultacji prawnej lub opinii prawnej, ani nie może być traktowany jako świadczenie pomocy prawnej w jakiegokolwiek formie. W szczególności autor nie doradza zachowań zgodnych, bądź niezgodnych z treścią wpisu, informując, że podjęcie lub zaniechanie działań w indywidualnej sprawie uzależnione jest od oceny stanu faktycznego oraz prawnego dotyczącego tej sprawy.